

Szűz Mária Lovagja

4/2024

35. szám - március
máriás havilap

Kiadja:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Číčov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:
Canavesi Ambrus M.

**A szerkesztőség székhelye
és levelezési címe:**

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2300 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

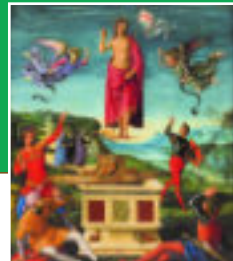
Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

35 sz.
4/2024

Kép a címlapon:

Raphael (1483–1520): *Christ
Jézus Krisztus feltámadása.*
Via Wikimedia Commons.
Közkincs

Tartalom

- 4** Húsvét az a nap, amelyet az Úr adott
Antonelli Názáreti M. atya
- 6** Gyereksarok
szerkesztőség
- 8** A magyarok szenvedő Krisztusa
Canavesi Ambrus M. atya
- 12** Zarándokok Fatimába
Apollonio Sándor M. atya
- 14** „Látta és hitt benne”: Jézus
feltámadt a haláloktól
Pizzorulli Massimiliano
- 16** A feltámadt Krisztus és a Boldogságos Szűz
Mária
II. János Pál pápa
- 18** A negyedik kehely
Apollonio Sándor M. atya
- 20** Légy te is Szűz Mária lovagja!
szerkesztőség

Vezércikk

Húsvétkor a keresztények Krisztus megdicső-
ült testével való feltámadásának magasztos
misztériumát ünneplik. Az élet és a halál
megmérkőzött egymással a kereszt harcme-
zején, és bár látszólag a halál győzött, valójá-
ban az élet diadalmaskodott egy olyan mó-
don, amivel a halál nem tűnt el, hanem be-
volt szívva az életbe, a feltámadásba. A hús-
vét az élet győzelmét hozza magával, és nem
véletlen, hogy még a modern, szekularizált
világ is megőrizte a húsvéti tojás hagyomá-
nyát: a színes vagy díszített tojások a születő
élet örömét érzékeltetik velünk, amely a már-
ciusi és áprilisi természet ébredésében tük-
röződik. Az élet ilyen diadalának bizonyára
meg kell érintenie a szívünket, és új élet- és
lelki energiát kell adnia nekünk, új energiát a
személyes megszentelődésünkért és bűnös
testvéreink üdvösségéért folytatott minden-
nap harcunkhoz. Ne felejtsük el, hogy éppen
a halálfélelem vagy a betegségfélelem az,
ami túl gyakran tartja láncra verve testvére-
inket ebben az életben: a halál- és betegség-
félelem elnyeli az életenergiákat, rossz dön-
tésekre késztet, megakadályozza, hogy bíz-
zunk Isten gondviselésében, megakadályoz-
za, hogy nagylelkűen és nyitott szívvel fordul-
junk felebarátunk felé... a halálfélelem láncra
ver minket. Éppen ettől a félelemtől azonban
Urunk azért jött, hogy feltámadásával meg-
szabadítson bennünket: Krisztus halála és

feltámadása után már nem vagyunk a halál
rabszolgái, és nem vagyunk a halálfélelem
rabszolgái sem, hanem nagyobb lendülettel
élhetjük életünket, anélkül, hogy hagynánk,
hogy a félelmek és a jövőre vonatkozó aggo-
dalmak befolyásoljanak bennünket. Az élet
már legyőzte a halált, a Paradicsom vár ránk,
a testek feltámadása vár ránk. Szabadítsuk
meg magunkat a halálfélelemtől, nehogy
hasztalan eméssze energiáinkat, és elvegye
az Isten gondviselő szeretetébe vetett bizal-
munkat. Élünk nagylelkűen, harcoljunk bát-
ran egy olyan háborúban, amelyben már tud-
juk, hogy győzelmet ígértek nekünk, de
amelyben túl gyakran félünk részt venni. Min-
denekelőtt mozdítsuk elő az élet kultúráját
és az élet tiszteletét, mind a születő életét,
azáltal, hogy radikálisan ellenezzük az abor-
tus szörnyű büntetét, mind pedig az élet
végét, azáltal, hogy elutasítjuk az eutanáziát,
a szenvedés elől való hasztalan menekülést..
"Én azért jöttem, hogy életük legyen és bő-
ségben legyen": ezt az ígéretet tette nekünk
Urunk, és ehhez az ígérethez minden erőnk-
kel ragaszkodnunk kell. Szent és örömteljes
húsvétot kívánok minden olvasónak és csa-
ládjának: húsvét hétfőn Csicsón szentmisét
bemutatunk „Szűz Mária Lovagja” minden
olvasója és jótévője számára, hogy a húsvéti
öröm sugárzó legyen mindazok szívében,
akik Szűz Mária lovagja kívánnak lenni.

Húsvét az a nap, amelyet az Úr adott

Antonelli Názáreti M. atya

“Ezt a napot az Úristen adta: örvendjünk és vigadjunk rajta!” (Zsolt 117,24) Ez az ujjongó kiáltás, amely a húsvéti nyolcad során végig megismétlődik. Az Egyház ezzel az ismételéssel azt akarja elérni, hogy megértsük az Úr feltámadásának értékét és fontosságát. Az a nap, amelyen Krisztus feltámad, az új teremtés napja. Isten megújítja a teremtést, és különösen az emberiséget, amely az eredendő bűn miatt elbukott: az eredendő bűn miatt meg kellett tapasztalnunk a szenvedést és a halált, de most, Krisztus feltámadásának köszönhetően biztosak lehetünk abban, hogy a világ végén testünk feltámad, halhatatlan lesz, és többé nem lesz képes szenvedni. Nyilvánvalóan ez csak azokkal fog megtörténni, akik elérték az örök üdvösséget. Ezzel szemben azok számára, akik elkárhoztak, a feltámadt testük még inkább növelni fogja a szenvedésüket.

Ádám és Éva tönkretette az emberi természetet, Krisztus azonban nemcsak meggyógyította azt, hanem nagyobb ragyogást és tökéletességet is adott neki, mint amilyen-nel őseink rendelkeztek.

Pontosan ezért mondja a mi Urunk Jézus Krisztus: „Íme, új-játeremtek mindent!” (Jel 21:5) De tudjátok, mi áll a Jelenések könyvében e mondat előtt? A következő szavak vannak írva: »Új eget és új földet láttam. Az első ég és az első föld ugyanis elmúltak, és tenger sincs többé. Akkor láttam, hogy a szent város, az új Jeruzsálem alászállt az égből, az Istentől. Olyan volt, mint a vőlegényének fölékesített menyasszony. Akkor hallottam, hogy a trón felől megszólal egy hangos szózat, ezt mondva: „Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság, mert az elsők elmúltak.”« (Jel 21,1-4)

“Ezt a napot az Úr adta.” (Zsolt 117,24) Krisztus feltámadása a mi feltámadásunk záloga és igehirdetése, és így Isten tervének teljes helyreállítása, és így az Isten és az ember közötti végleges és örök egyesülés és közösség megvalósulása. Az új Jeruzsálem a mennyei Egyház, a Paradi-

csom. A Paradicsom, amely éppen Krisztus áldozata és feltámadása révén vált újra elérhetővé számunkra, emberek számára. A feltámadt Krisztus megjelenik a Paradicsom zárt kapui előtt, és erőteljes hangon parancsolja: "Emeljétek föl fejeteket, kapuk, ősi kapuszárnyak, táruljatok, hadd vonuljon be a dicsőség királya!" (Zsolt 23,7) A zsoldáros ebben a zsoldárban azt kérdezi: "Ki a dicsőség királya?" És így válaszol: "Az Úr, a hatalmas és erős. Az Úr, a harcban verhetetlen ... A Seregek Ura a dicsőség királya." (Zsolt 23:8,10)

De milyen kulccsal nyitja ki ezeket az ajtókat? Aranyszájú Szent János kínálja a választ: "A kereszt megnyitotta az alvilág kapuit, kinyitotta a paradicsom bejáratát, megsemmisítette az ördög uralmát... Krisztus keresztségének köszönhetően a halál már nem halál, hanem alvás."

Ezért imádkozik a zsoldáros: "Uram, küldj szabadulást, Uram, adj áldást és kegyelmet!" És utána így kiált fel: "Az Úr vitte végbe ezt: csodálatos dolog a szemünkben." (Zsolt 117:23,25) Csatlakozzunk az Úr e munkájához, engedjük, hogy Krisztus feltámadásának kegyelme betöltse lelkünket!

Van egy híres párhuzam a kis Jézusnak a Szűzanya méhén keresztül történő csodálatos áthaladása és a feltámadt Krisztusnak a leplen és a sír ajtaján keresztül történő áthaladása között. Tudnotok kell, hogy mind a pápák, mind a szentek sokszor nyilatkoztak erről a párhuzamról. Most szeretnék egy új párhuzamot megmutatni. Ahogyan Krisztus erőteljes feltámadása testének képét a lepelbe vésette, úgy a Szűz Mária méhéből születő gyermek Jézus is kitörölhetetlenül belevészte képmását Szűz Mária lelkébe. És ahogyan soha senki nem lesz képes reprodukálni azt, amit Krisztus tett a leplen, ugyanúgy soha senki nem lesz képes arra, hogy Krisztus képmása olyan tökéletesen bevésődjön a lelkébe, mint ahogyan a Szűzanya tette. A Szűzanya lelke Krisztus lelkének tökéletes mása.

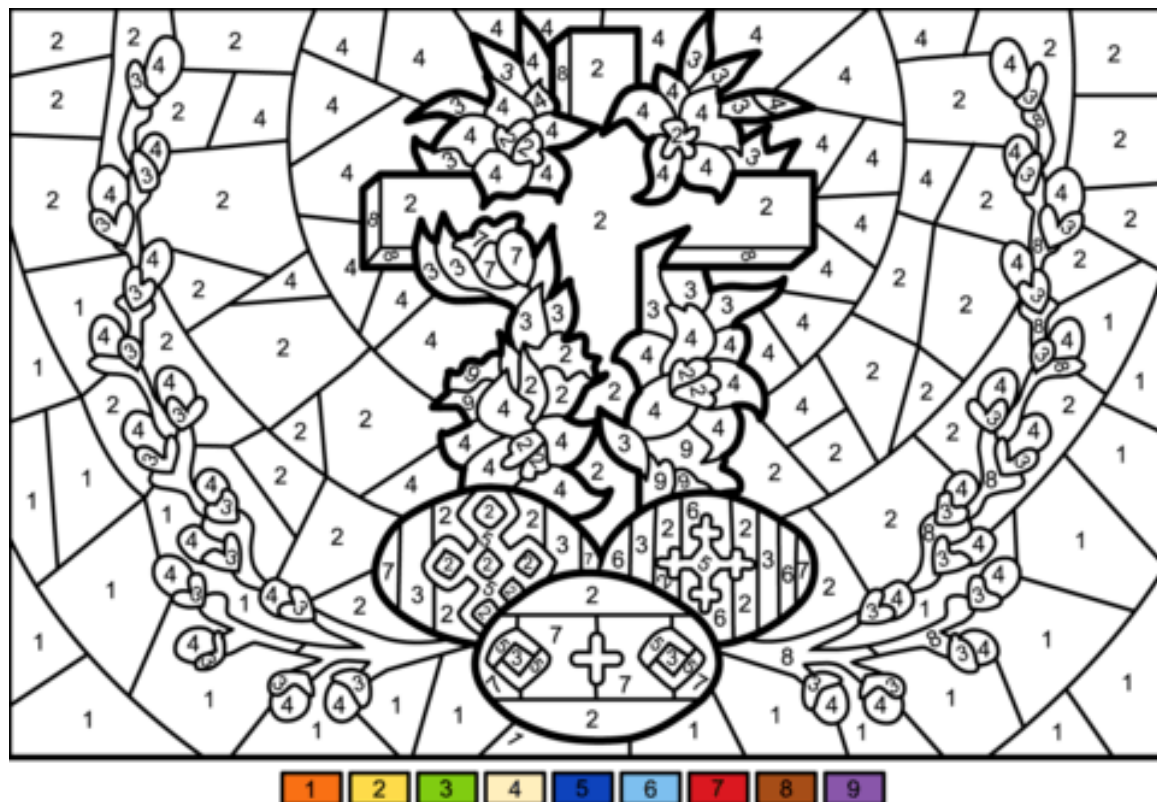
Bár egyikünk sem tudja elérni ezt a tökéletes egyenlőséget, mégis kötelességünk mindent megtenni azért, hogy elérjük. A keresztség által Krisztus a keresztségi jelleget a megkeresztelt személy lelkébe belevési. Ez a pecsét eltö-

rölhetetlen és örökre megmarad: a keresztény lelkében Krisztus képmását hordozza. Ebből megértjük, hogy minden megkeresztelt ember lelkében is hasonló esemény megy végbe, mint amit Jézus a leplen elért. Minden keresztény bizonyos értelemben egy élő lepel, amely Krisztus feltámadásáról tesz tanúságot. Vagy inkább élő lepel kellene, hogy legyen. A keresztény csak akkor lesz élő lepel, ha kifejleszti és teljes érettségre hozza a lelkében bevészt Krisztus-képet. Sajnos nagyon gyakran megtörténik, hogy a keresztény elcsúfítja ezt a képet, hogy az valóságos borzalommá váljon. Így az ilyen keresztény ahelyett, hogy Krisztus feltámadásának tanúja lenne, a pokol és az örök kárhozat létezésének tanúja lesz. Azokra, akik tönkretették önmagukban Krisztus képét, és más bálványok után mennek, alkalmazhatjuk azokat a szavakat, amelyeket Szent Ágoston minden emberhez intéz: "Isten képmását keresitek? Te magadban birtoklod ... Isten megalkotta benned a képmását, és Isten képmására alkottad magadat. De ti, amikor egy kézműves által készített ember képét imádjátok, darabokra tépitek Isten képét, amelyet Isten vésett belétek. Amikor tehát Isten visszatérésre hív, vissza akarja adni neked azt a képet, amelyet te magad elrontottál és bemocskoltál azzal, hogy földi szenvedélyekkel bizonyos módon meggyűrted... Mit követel tőled Isten? A saját képmását."

Ha Krisztus képmása van bennünk, akkor ez azt jelenti, hogy Krisztus tulajdona vagyunk, és ha Krisztus tulajdona vagyunk, akkor meghatározott kötelességeket kell teljesítenünk, és ezek a kötelességek minden keresztény számára a keresztségi ígéretekből állnak. Ezzel kapcsolatban Szent Ambrus mindannyiunkat figyelmeztet: »Senki sem tartozhat az Úrhoz, ha nem mondott le előbb a világról. Természetesen mindannyian lemondunk szavakkal, de nem mondunk le szívünkkel. Amikor a szentségekben részesülünk, megígérjük, hogy lemondunk a Sátánról, a világról és a bűnről, tehát nagy kötelezettséget vállalunk Isten előtt. Milyen súlyos felelősség Istennek ígéretet tenni, majd nem teljesíteni az adósságot! ... Add meg, amit megígértél, amíg ebben a testben vagy, mielőtt a tettes eljön, "és börtönbe vet téged. Bizony, bizony mondom nektek, addig nem jöhetsz ki, amíg minden fillért meg nem fizetsz!"« (Lk 12,58 Mt 5,25f)

Mindezek ellenére a húsvét csak akkor lesz üdvösséges esemény mindannyiunk számára, ha a megfeszített és feltámadt Krisztus képe ragyogó módon megismétlődik lelkünkben, akkor, és csak akkor mondhatjuk igazán: "Ezt a napot az Úristen adta: örvendjünk és vigadjunk rajta!"

Fejtsd meg az üzenetet!

A mondat minden egyes betűjét egy véletlenszerű számmal helyettesítettük.
Próbáld meg megfejteni az üzenetet.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
					19															22	13				

U	V	Á	U	É	Ö
Á	U	F	Á	U	
V	U				

Húsvéti gondolat

Zarándok társaink, vár az Üdvözítőnk,
Jöjjetek, kövessük, hívők és keresők.
Mert nekünk Ő az út, vigyázza életünk,
Vele majd mindnyájan célhoz is érhetünk.

Életünk útjai nemegyszer rögösek,
Bennünket tévútra is vezethetnek.
Jézus a Jó Pásztor, jó irányba terel,
Vállára veszi a gyöngét, az elesettet.

Még a keresztet is önként vállára vette,
Hogy a bűn útjára tévedteket megmentse.
Nagypénteken életét adta az emberiségért,
Legyünk mindnyájan hálásak szeretetéért!

Harmadnap feltámadt Húsvétnek hajnalán,
Megnyitá előttünk a mennyeknek kapuját.
Hát jöjjetek testvérek, hívők és keresők,
Boldogok lesznek majd a Krisztus-követők!

Pintér Zoltán

A magyarok szenvedő Krisztusa

Canavesi Ambrus M. atya

Ismerjük Isten szolgájának hosszú börtönéveit, és azt is ismerjük, hogy mennyi szenvedést és nélkülözést kellett elviselnie, de összességében keveset tudunk az első, legnehezebb évekről, a gulágon töltött évekről. Éppen ez évekből fennmaradt a legmeghatóbb és legtartalmasabb szóló vallomás: beszélünk a szovjet gulágon rabtársáéról, Hetényi Józseféről, aki nagy egyszerűséggel és tömörséggel azt mondta Esterházy grófról, hogy ő volt a "magyarok szenvedő Krisztusa". A kifejezés egyszerű, de a szavak kihívást jelentenek: ha azt vesszük, hogy József bácsi nem beszélt felületesen vagy túlzóan, hogyan lehetne egy embert Krisztushoz hasonlítani? Ha pap lett volna, vagy szerzetes, sivatagi remete, vagy nagy apostol,

akkor talán egy másik Krisztusról beszélhetnénk... de hogyan hasonlíthatna egy politikus nemcsak Krisztusra, hanem a szenvedő Krisztusra, a megváltó Krisztusra?

A Krisztushoz hasonlító tévő szenvedések

Mit tett Esterházy János, hogy hasonlított Krisztushoz? Mit látott ez az egyszerű József bácsi Isten szolgánkban, hogy ilyen értékű és nagyságú kijelentésre jusson? Az első válasz, ami eszembe jut, a szenvedés. Szükségtelen leírni a szovjet gulágokon uralkodó szörnyű körülményeket, a kínszenvedés, a fájdalom és az embertelenség

poklát, ahol a napi több mint tízórás munka, az idült alultápláltság és a pihenés hiánya a munkára ítélt foglyokat munkaállatokká változtatta. Ott az ember csak egy szám lett, egy szám, amelyet halála után kitörölnek egy papírról. A fizikai szenvedéshez erkölcsi szenvedés is társult: az állandó megaláztatás, a kölcsönös gyanakvás légköre, a meztelenség, a mocskok nemcsak a testek tönkretételét szolgálta, hanem mindenekelőtt a lelkek megtörését, a szellemi leépülést. Nyilvánvaló, hogy az embertelenség és a szenvedés e poklaiban a szenvedő Krisztus arca tükröződik: a mi Urunk Jézus Krisztus valóban emberi természetet - emberi testet és lelket - vett fel, éppen azért, hogy szenvedhessen, ahogy az emberek szenvednek, éppen azért, hogy a bűnt kivéve teljesen hasonló legyen hozzánk, és így fejezze ki közelségét a szenvedő emberiséghez. De ha itt minden megállna, akkor Krisztus áldozata nem lenne más, mint a szenvedőkkel való szolidaritás kifejezése, de ez nem így van. Ma jobban, mint valaha - amikor még a katolikus teológiába is egészségtelen kételyek kúsznak be - emlékeztetnünk kell magunkat arra a fontos valóságra, amely a megvál-

tás: Krisztus nemcsak az emberekkel együtt és az emberekhez hasonlóan gyöttrődött és halt meg, az igazságtalanság és az embertelenség áldozataként, hanem Krisztus - mindenekelőtt - az emberekért és az emberek helyett hal meg, hogy megváltsa őket, hogy megszabadítsa őket a bűn rabszolgaságából. És mi köze van ennek Esterházy Jánoshoz?

Az igazság és igazságosság kérdése

Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a megváltást joggal nevezhetjük "megigazulásnak", és a megigazulás az igazságosság fogalmára utal. A megváltás első lépése ugyanis az, igazgá tenni, igazságossá tenni azt, ami igazságtalanná lett. Nos, a mi Esterházy Jánosunk fiatal korától kezdve az igazságosság fáradhatatlan szolgája volt, igaz ember egy olyan igazságtalan helyzetben, mint ami a két világháború közötti európai történelemben kialakult. Ahhoz a nemzedékhez tartozott, amely a Trianon utáni korszakban vált felnőtté, és valóban szembesült

ezzel az igazságtalan döntéssel, amely az egész magyarságot, de különösen azt a kisebbséget érintette, amely az új magyar állam határain kívülre szorult. Miközben családja már sok vagyon elvesztésével fizetett, az ifjú János inkább nem törődött személyes ügyeivel, hanem a politikai pályára lépett, hogy megvédje a csehszlovákiai magyar kisebbség jogait. Egész élete és politikai tevékenysége úgy írható le, mint folyamatos és fáradhatatlan tevékenység a magyar nemzet, különösen a Felvidéken élő kisebbség védelmében, de jobban odafigyelve láthatjuk, hogy az ő küzdelme az igazságosság védelmében folytatott harc volt. A haza, a hagyományok és a kultúra iránti szeretete sohasem vezette őt arra, hogy vak nacionalista legyen, aki csak a magyarság hasznával és előnyével törődik. Különös figyelmet fordított arra, hogy szeresse hazáját, buzgólkodjon annak diadalmáért, de csak az igazságosság és a nemzetek közötti szolidaritás keretein belül. Ugyanazokat a jogokat, amelyeket a saját népe számára megkövetelt, követelte a magyarországi szlovák kisebbség számára is és követelte volna bármely más nép vagy nemzet számára, mert keresztényként jól tudta, hogy a természetes jogok azok a jogok, amelyeket Isten ad az emberiségnek, hogy elérje célját, a boldogságot és a lélek üdvösségét, és hogy ezeket senki sem csorbíthatja vagy korlátozhatja. Ezért utasította el a zsidók deportálásának megszavazását is. A náciizmus által támogatott erőszakos nacionalizmus hátterében, a kisebbségek csehszlovák szabadkőműves állam általi elnyomása, illetve a keletről érkező kommunista fenyegetés hátterében az ő hangja a keresztény lelkiismeret erőteljes hangjaként bukkant fel. Esterházy lelkiismeretének hangja a Szentlélek ajándékai által képes volt megkülönböztetni a rosszat a jótól, képes volt utat mutatni a nemzetek közötti összecsapások és világháborúk sebeinek feloldásához. Képes volt hangosan hirdetni, hogy a legfőbb jó nem az, ha az egyik nemzet diadalt arat a másik felett, vagy az ellenfelét megalázza, hanem az, ha a nemzetek az igazságosság, az emberek közötti szolidaritás és a sorsközösség jegyében élnek egymás mellett.

A megváltás megigazulási jelentése

A sorsközösség: ez a szó és ez a fogalom gyakran hangzott fel János szájából, mint az egyetlen megoldás a közép-európai nemzetek és egész Európa problémáira, mint az egyetlen út, mely elkerülhette volna a második világháborút. A nemzeteknek, ellentétben azzal, amit akkoriban gondoltak, nem lehet a célja az, hogy egymással versengve győzzék le egymást. Egy nemzet elpusztításából nem származhat semmi jó más nemzeteknek, mert maga Isten akarta, hogy egyik nemzetek a másik mellett álljon és az egyik nép a másik mellett élve segítse egymást abban, hogy együtt érijék el azokat a célokat, amelyekre a Gondviselés megalkotta őket. Esterházy

magyar kisebbség védelméért folytatott harcának nem más volt a célja, mint a közép-európai nemzetek számára a béke és a szolidáris együttélés jövőjének biztosítása. "Az örök magyar cél" - Esterházy János egyik híres beszédének szavaival élve - így a szomszédos nemzetekre, egész Európára és a világra is kiterjed, mert Isten szolgálja keresztényként Isten szemével, Isten akarata szerint igyekezett látni a politikát, nem pedig földi politika érdekei és céljai szerint. A politikát Isten szemével és akarata szerint látni, mindenekelőtt azt a vágyat jelenti, hogy az igazságosság győzedelmeskedjen, és segítse az embereket abban, hogy egymással szemben is igazak legyenek. Ezért emlékeztette oly gyakran a Felvidéki magyarokat arra, hogy mindig a törvények keretein belül cselekedjenek: a trianoni igazságtalanság elszenvedése nem legitimálhatja őket arra, hogy igazságtalanok legyenek, hanem arra kell sarkallnia őket, hogy egy igazságtalan államban is hőiesen igazak legyenek. Mert a keresztény ember a rosszra nem válaszolhat rosszal, csakis jóval, nehogy a világban győzedelmeskedő rossz az ő lelkében is győzedelmeskedjen. Esterházy János azt tanította, hogy az igazságtalanságra nem igazságtalansággal, hanem igazságossággal és szeretettel kell válaszolni.

Az apává lett igaz ember

Egy bizonyos ponton azonban még az emberek közötti pusztá igazságosság sem elég: Isten szolgájának, Esterházy Jánosnak hősie igazságossága életének egy bizonyos pontján atyai felhangokkal árnyalódik. És Isten szolgája csendesen és titokzatosan, de ebben is az Isten embert követte. Példája azt bizonyítja, hogy maga Krisztus megváltása nem csupán hideg és törvényes megigazulás, hanem igazi lelki megújulás, valódi lelki újjászületés, amelyben mi Isten igazi gyermekeivé válunk, Isten gyermekeiként újjá születünk, Isten pedig igazi atyánkká válik. Egy bizonyos ponton Esterházy életében is felbukkan az a törekvés, hogy megvédje népét és megerősítse az „Isteni igazságosságot” egy igazságtalan világban. Ez a törekvése valójában oda vezetett, hogy népének igazi atyjává válik. Az igazi apa pedig azt akarja, hogy gyermekei emberileg, lelkileg és keresztény hitükben is újjászülessenek. Isten szolgája ily módon messze túlmutatott a politika területén: a politika az embert társadalmi dimenziójában szolgálja, de ő - igazi atyaként - az embert minden dimenziójában akarta szolgálni. Az első bécsi békeszerződés idején járunk, amikor a Felvidéken a magyarok által lakott területek többsége ismét Magyarországhoz került. Ez a visszacsatolás magában foglalta azt a várost, ahol képviselőnek megválasztották, vagyis Kassát, de Esterházy hőiesen úgy döntött, hogy marad a bécsi döntés által kizárt 60-70 000 magyarral, akik előbb Csehszlovákia, majd a szlovák állam alattvalói maradtak. Nehéz és hősie döntés volt ez - különösen annak fé-

nyében, hogy Budapesten parlamenti képviselői szék és minisztérium várt rá -, de ez a döntés valójában egy atyai döntés, egy atyai szív döntése volt. A sokéves politikai küzdelem után Eszterházy úgy érezte, hogy ő már nemcsak népének képviselője, hanem apa is, és mint apa, nem volt hajlandó magára hagyni a legnehezebb sorsba került gyermekeit. Ez a hősie döntés valójában azt jelentette, hogy: a magyar kisebbség mellett maradv a kell viselnie az újonnan alakult szlovák állam erőszakos támadásait, sőt időnként a magyar politikusok vele szembeni bizalmatlanságát is, és mindezzel együtt hőiesen és állhatatosan kell szolgálnia az "örök magyar célt", ami számára akkor a szlovákiai magyar kisebbség védelmét jelentette.

A magyar lelkek megújulására

Míg a háború nehéz éveiben a politikai cselekvés tere beszűkült, addig a keresztény szeretet hatalmas területei nyíltak meg számára. Ahol az ember a politikai viszonyok miatt nem tudta teljesen megvédeni saját gyermekeinek közösségi jogait, ott az igazi atya egyenként, személyesen neveli és védelmezi őket, elősegítve emberi és

lelki növekedésüket, szellemi és kulturális nevelésüket, szülőföldjük kultúrájának és hitének megőrzését. Az államok elmúlnak, a háborúk véget érnek, a politika változik, de a nemzetek és népek kultúrájukkal és identitásukkal együtt megmaradnak, hogy szolgálják az Urat, és betöltsék szerepüket Isten gondviselői tervében.

Szívünk, lelkünk nagy kincsét, nemzeti öntudatunkat és Krisztus Urunkba vetett hitünket ne tévesszük szem elől egy pillanatra sem. Ápoljuk, őrizzük ezt, mert ez az egyetlen pozitív érték, amelyet senki el nem vehet, és amelynek varázslatos ereje átsegít a legnehezebb megpróbáltatásokon is

Eszterházy János a háború éveiben a magyar kisebbségi népcsoport igazi atyjává és lelkévé vált. Népét politikai tevékenységével védelmezte, de mindenekelőtt eszmében és kultúrájában erősítette, és a szeretet erőfeszítésével segítette. Ahová keze már nem érhetett el, és amit szeme még nem láthatott előre, oda elért apai szíve.

Zarándokok Fatimába

Híres az a mondat, amelyet Szent Alfonz M. de Liguori-nak tulajdonítanak egyes nyughatatlan lelkek üres vándorlása ellen: "Aki sokat zarándokol, kevésbé szentelődik meg". A maga összefüggésében a dorgálás jogos és üdvös. De vannak olyan szentek, akik sokat zarándokoltak és megszentelődtek, mert nem felületesen, kíváncsiságból vagy nyugtalanságból zarándokoltak, hanem azért, hogy Istent imádják, és a szenteket tiszteljék, azokon a helyeken, amelyeket a gondviselés kiválasztott, hogy rendkívüli kegyelmeket adományozzon. Szent Teutonium (+ 1166) a Szentföldre zarándokolt; portugál szent Erzsébet (+ 1336) kétszer Santiago de Compostelába; Szent Brigitta Rómába, ad limina Apostolorum, Assisibe és a Szent Mihály kegyhelyére; Szent János Pál háromszor zarándokolt Fatimába és számtalan más kegyhelyre. A "hit földrajzáról" beszélt, amelynek lényeges részét képezi a fatimai zarándoklat.

Szent Ferenc is elzarándokolt a garganói Szent Mihály arkangyal kegyhelyre. Utazásait az áhítat és a hitetlenek megtérítésére irányuló missziós buzgalom motiválta, de mindig visszavágyott az Assisiben lévő Angyalos Boldogszszony templomához, ahol megtapasztalta az angyalok és Szent Királynőjük különleges jelenlétét. Ez az angyali és máriás jelenlét Fatimában is megtapasztalható, ezért a zarándokok gyakran kívánnak oda visszatérni, mert nagy kegyelmeket kapnak. Fatima olyan, mint egy területi erő, ahol Szűz Mária uralkodik angyalaival együtt, ahol erősen csillapodnak a "bömbölő oroszlán gonosz hatásai, aki körüljár, keresve, kit nyeljen el" (vö. 1Pét.). Ez a természetfeletti lelkiség oázisa, ahol a hívek Szűz Mária által újra felfedezik az Istennel való kapcsolatukat és a belső erőt, hogy megtérjenek hozzá, megtörve a bűn láncait.

Csúcspont, amikor a természetfeletti élmény Fatimában szinte kézzelfoghatóvá és mindennaposává válik, amikor a Boldogságos Szűz képét körmenetben viszik végig a kegyhely terén, könnyekig meghatott zarándokok tömegei között, akik fehér zsebkendőjüket lengetve ünnepélyesen üdvözlnek. Erre minden hónap 13-án kerül sor, májustól októberig, az 1917-ben történt 6 jelenés tiszteletére. A körmenet rövid útja során a Szűzanya a Mennyből, földi Képmása által, különleges kegyelmeket ad a zarándokoknak, akikkel útközben találkozik; olyan, mintha a Szűzanya úgy haladna, mint Jézus a körülötte tolongó emberek között, amikor meggyógyította a vérbajos aszszonyt, aki hittel megérintette a köpenyét.

Fatimában a Szűzanyát egy szabadtéri kápolnában, egy nagy baldachin alatt tisztelik, pontosan azon a helyen, ahol

megjelent a három kis pásztornak. Testi szemünk egy szobrot lát, de a lélek Mária jelenlétét érzékeli. Olyan, mintha a Szűzanya soha nem hagyta volna el azt a helyet. A baldachin szibériai fából készült, hogy emlékeztessen a Szűzanya 1917. május 13-i prófeciájára: "Oroszország meg fog térni".

A Fatimában tisztelt szobor, bármennyire is kifejező, biztosan nem szentség. Bár Mária jelenléte nem hasonlítható Jézusnak az Oltáriszentségben való "valóságos" jelenlétéhez, mégis "valóban hatékony", mert a Szűzanya a Mennyből, földi képmása által kegyelmek áradatát közvetíti az őt tisztelő zarándokoknak. Ezért a képet nagy tisztelettel kezelik. Minden nap új, pompás virágdíszekkel díszítik fel; a hordszéket fehér rózsák ezreivel borítják; a fején viselt korona tömör aranyból készült, és több ezer drágakővel van kirakva; a kísérek, akik a körmenet során elhelyezik, hivatalos egyenruhát viselnek, és fehér kesztyűvel érintik meg.

Ebben az értelemben tehát nem igaz, hogy minden hely egyforma, és nem igaz, hogy az ember, kényelmesen, otthonról is megkaphatja ugyanazokat a kegyelmeket. Azok számára, akik megtehetik, a zarándoklat a hit helyszíneire továbbra is rendkívül hasznos lelki munka marad önmagunk és a "mennyei jámborság" által ránk bízottak számára. Ha jól megszervezik és helyes szándékkal, nem pedig egyszerű "vallási turizmusként" végzik, a fatimai zarándoklatot egy lelki gyakorlatsorozathoz lehet hasonlítani, amelyet maga a Szűzanya, a Bölcsesség Széke irányít angyalain és szentéletű segítőin keresztül. Nyilvánvaló, hogy a zarándoklatot, bármennyire is megkönnyítette a modern technológia a 100 évvel ezelőttihez képest, mindig igényel némi áldozatot. Az első áldozat az, hogy egy időre elhagyjuk szokásainkat és anyagi érdekeinket; a második, hogy a pénzünk egy részét a szokásos anyagi érdekektől vagy szórakozásoktól eltérítjük, és a saját lelkünk és a ránk bízottak javára fektetjük be. És ki kell mondani: ez a pénz jól elköl-tött pénz, mert a lelki javakra és végső soron Isten dicsőségére fordítjuk, ami mindennek a végső célja, beleértve a hazai, nemzeti és globális gazdaságot is.

Ne feledjük végül, hogy az Ószövetség előírta a zarándoklatot a jeruzsálemi templomba. Jézus és Mária nem bűnt ki az előírás alól, amint azt a tizenkét éves Jézus elvesztésének epizódja tanúsítja. Ők tehát minden zarándok legfőbb példaképei, és rájuk kell tekintenünk, hogy egész életünk zarándoklat legyen a mennyek országa felé.

„Látta és hitt benne”: Jézus feltámadt a haláloktól

Ebben az időszakban az Anyaszentegyház ünnepli Krisztusnak a halál és a bűn fölött aratott győzelmét. E esemény a hitünk a szíve.

A húsvétvasárnap evangéliuma kezdődik azokkal a szavakkal: „A hét első napja”, hogy jelezze, hogy a feltámadás eseménye elkezd egy új hetet, egy új teremtést, Istennek egy teljesen új művét, és amit csak Ő felavatott volna. Ez az új nap, a naplemente nélküli ma, amelynek a napja maga a feltámadt Jézus Krisztus. Krisztusnak az üres sírja előtt, a húsvétvasárnap evangéliuma bemutat három embert, akik másképpen viselkednek Krisztus feltámadásával szemben: Magdala-i Mária, Péter és János, a szeretett tanítvány. Más beszámolóval szemben ez a szakasz nem emlékeztet különleges jelenésekre, se Krisztustól adott kivételes bizonyítékokra. Így azt követeli tőlünk, hogy csak a hit által a feltámadást higgyük és fogadjuk el.

Magdala-i Mária, vagyis Mária Magdolna, aki korán reggel elsőként a sírhoz elment, azt látta, hogy a sírkövet elmozdították. A görögül írt evangélium, hogy kifejezze Mária látását, a "blepo" igét használja, amely fizikai látásra utal, a testi szemmel való látásra. Mária tekintetét még mindig egy materiális látásmód jellemzi, egy olyan látásmód amely nem képes túllépni a látszaton. A meg nem értése kiderül azokból a szavaiból, amelyeket fordít az Úr tanítványaihoz: „Elvitték az Urat a sírból” (Jn 20, 2).

Péter is, elérve Jézus sírját, lát. Az evangélium pontosítja, hogy „látta az otthagyt gyolcsot” (Jn 20, 6). A látásmódja mélyebb, amit a görög nyelv „theoreo” igével leírja. Péter mélyebbre ér, elgondolkodik, feltesz magának kérdéseket, kutat, annak ellenére, hogy még nem érti meg. Hogy higgyük ugyanis nem elég, hogy látjuk és gondolkodjunk.

Végre a Jézustól szeretett tanítvány, János, az, aki „látta és hitt” (Jn 20, 8). Ebben a mondatban a görög „orao” igét használják helyette. Ez az ige a szemnek és az értelemnek egy mélyebb látásra utal. Ez közli a szív látását: nem egy emocionális látás, hanem a szeretet segítségével való észrevételes. Annak a látása, aki Jézus szavát megőrzi és engedi meg, hogy ez megőrizze őt.

Mária Magdolna, Péter és János teljesen másképpen látják a sírt, hanem a tekintetük egymást kiegészítő és a hit megérlelődésének három állomásaként áll. Az, amit a szeme által látják, arra indít, hogy elgondolkodjunk, hogy megkérdőjelezzünk. Ez a kérés azonban nem maradhat egy pusztá gondolkodás, hanem érinteni kell a bensőséget, ahol mindegyikünkben Isten lakozik, ahol a Szentlélek a valóságnak egyik különböző észlelését kínál, vonzva és meggyőzőve azokat, akik a Szentlélek által át vannak hatolva. Így a három ige egyesüléséből, a három látásmódból keletkezik a feltámadt Krisztusban vetett hit.

A feltámadás kiszabadította a szeretetnek és a reménynek meg nem fojtható óriási energiáját. Miközben a világban a halál sok jelei észrevehetőek, szükséges, hogy az egyetemes Anyaszentegyház nem hagyja figyelmén kívül az élet jeleit, amiket az Úrunk küldi attól a reggeltől, amikor üresnek találták a sírját. Hirdessük, hat, tehát az Anyaszentegyházzal együtt, a lehetetlennek az új csodáját: az örök élet és Krisztus feltámadása egy nap a miénk is lesz.

A feltámadt Krisztus és a Boldogságos Szűz Mária

1. Jézus sírba helyezése után Mária egyedül marad, hogy életben tartsa a hit lángját, és felkészüljön a feltámadás örömteli és meglepő bejelentésének fogadására. A nagyszombaton megélt várakozás az Úr Anyja hitének egyik legmagasabb pillanata: a világegyetemet beborító sötétségben teljesen az élet Istenére bízta magát, és Fiának szavaira visszatérve, reméli az isteni ígéretek teljes megvalósulását. Az evangéliumok a Feltámadott több jelenését is megörökítik, de Jézusnak az Édesanyjával való találkozását nem. Ez a hallgatás nem vezethet arra a következtetésre, hogy Krisztus a feltámadás után nem jelent meg Máriának, hanem arra hív, hogy keressük az evangélisták választásának okait. Ha feltételezzük, hogy ez egy "kihagyást" alkot, azt annak tulajdoníthatjuk, hogy ami üdvösséges megismerésünkhöz szükséges, azt "Isten választott tanúinak" (ApCsel 10,41) szavára bízuk, nevezetesen az apostolokra, akik "nagy hatalommal" tettek tanúságot az Úr Jézus feltámadásáról. (vö. ApCsel 4,33) Ha az Újszövetség szerzői nem beszélnek az Anyának a feltámadt Fiúval való találkozásáról, ez talán annak tudható be, hogy egy ilyen tanúságtételt azok, akik tagadták az Úr feltámadását, túlságosan érdekesítőnek, és ezért hitre nem méltónak tekinthették volna.

2. Az evangéliumok egyébként a feltámadt Jézus kevés jelenésről számolnak be, és bizonyosan nem a teljes beszámoló arról, hogy mi történt a húsvét utáni negyven napban. Szent Pál feljegyez egy jelenést "több mint ötszáz testvérnek egyszerre". (1Kor 15,6) Hogyan indokolható, hogy a kivételessége ellenére egy sokak által ismert tényről az evangélisták sem számolnak be? Ez egyértelmű jele annak, hogy a Feltámadott más jelenéseit, bár a megtörtént és ismert tények között vannak, nem jelentették. Hogyan zárhatták volna ki a Szűzanyát, aki jelen volt a tanítványok első közösségében (vö. ApCsel 1,14), azok közül, akik találkoztak a halottaiból feltámadt isteni Fiával?

3. Valóban jogos az a gondolat, hogy valószínűleg az Anya volt az első személy, akinek a feltámadt Jézus megjelent. Nem lehet, hogy Mária említésének hiánya az asszonyok csoportjából, akik hajnalban a sírhoz mentek (vö. Mk 16,1; Mt 28,1), arra utal, hogy már találkozott Jézussal? Ezt a következtetést megerősítené az a tény is, hogy Jézus feltámadásának első tanúi nők vol-

tak, akik hűségesek maradtak a kereszt lábánál, és így szilárdabbak voltak hitükben. Egyikükre, Mária Magdolnára bízva ugyanis a Feltámadott azt az üzenetet, amelyet tovább kell adni az apostoloknak. (vö. Jn 20,17-18) Talán ez az elem is lehetővé teszi számunkra, hogy arra gondoljunk, hogy Jézus először az édesanyjának mutatja meg magát, Ő maradt a leghűségesebb, és a megpróbáltatásban is sértetlenül megőrizte a hitet. Végül, a Szűz jelenlétének egyedülálló és különleges jellege a Golgotán és a Fiával való tökéletes egyesülése a kereszt szenvedésében, úgy tűnik, hogy a feltámadás misztériumában való egészen különleges részvételét tételezi fel. Egy 5. századi szerző, Sedulius azt állítja, hogy Krisztus a feltámadott élet ragyogásában elsősorban saját Anyjának mutatta meg magát. Valójában ő volt, aki az Hírüladáskor a világra való belépés útját jelentette, arra volt hivatott, hogy terjessze a feltámadás csodálatos hírért, hogy dicsőséges eljövételének hírnöke legyen. Így a Feltámadott dicsőségében megfürödve előrevetíti az Egyház "ragyogását". (vö. Sedulius, Carmen Pascale, 5, 357-364, CSEL 10, 140f)

4. Az Egyház képmása és mintaképe lévén, amely várja a Feltámadottat, és a tanítványok csoportjában találkozik is vele a húsvéti jelenések során, ésszerűnek tűnik azt gondolni, hogy Mária személyes kapcsolatban állt a Feltámadottal, hogy ő is élvezhesse a húsvéti öröm teljességét. Mivel jelen volt a Golgotán nagypénteken (vö. Jn 19,25), valamint a Felsőházban pünkösdkor (vö. ApCsel 1,14), a Boldogságos Szűz valószínűleg kiváltságos tanúja volt Krisztus feltámadásának is, így teljessé téve részvételét a húsvéti misztérium minden lényeges mozzanatában. A feltámadt Jézus fogadásával Mária egyben az emberiség jele és előképe is, amely a halottaiból való feltámadás által reméli teljes megvalósulását. Húsvétkor a keresztény közösség az Úr Anyját megszólítva örvendezésre hívja: "Regina Coeli, laetare, Alleluja!", "Mennyek királynője, örvendezz, Alleluja!" Így idézi fel Mária örömet Jézus feltámadásakor, meghosszabbítva az időben azt az "örvendezz", amelyet az angyal az ige hirdetéskor intézett hozzá, hogy az egész emberiség számára "az öröm oka" legyen.

Forrás: II. Szent János Pál általános audienciája 1997. május 21-én, szerdán

A „Szűz Mária lovagja” minden kedves olvasóját szeretettel hívjuk Füssre és Dunaszerdahelyre, a „Rosa Mystica” üzenetének szellemében tartandó imanapra a papi és egyházi hivatásokért.

IMANAP A HIVATÁSOKÉRT

„Rosa Mystica” tiszteletére

Füss, 2024. április 19., péntek

15.00: Bevonulás a templomba a vándorló „Rosa Mystica” szobrával
15.15: Hitoktatás a Rosa Mystica üzenetéről
15.45: Szentségkitétel, majd rózsafüzér az Oltáriszentség előtt
16.20: Csendes szentségimádás énekekkel és elmélkedésekkel
16.50: Szentségi áldás
17.00: Szentmise a hivatásokért
17.45: Felajánlási ima a Rosa Mystica-nak és kivonulás

Dunaszerdahely, 2024. április 20., szombat

Gyülekezzünk a plébániai templom terén, a Szeplőtelen Fogantatás szobránál
15.00: Bevonulás a templomba a vándorló „Rosa Mystica” szobrával
15.15: Hitoktatás a Rosa Mystica üzenetéről
15.45: Szentségkitétel, majd rózsafüzér az Oltáriszentség előtt
16.20: Csendes szentségimádás énekekkel és elmélkedésekkel
16.50: Szentségi áldás
17.00: Szentmise a hivatásokért
18.00: Körménnet a „Rosa Mystica” vándorló szobrával
18.15: Felajánlási ima a Rosa Mystica-nak és kivonulás

A negyedik kehely

Apollonio Sándor M. atya

Jézus "áldott szenvedése" által (római kánon) váltotta meg a világot. A Golgotán Krisztus az ószövetségi áldozatok, elsősorban a bárányáldozat által előre jelzett megváltó áldozatot ajánlotta fel az Atyának a pászka ünnepén. Az utolsó vacsorán Jézus beteljesítette azt, amit a zsidó pászka előrevetített: a sült bárányhús helyett Jézus a valódi saját húsát és vérét adta a tanítványoknak, szentségi módon megelőlegezve azt az áldozatot, amelyet kevesebb mint 24 órával később a Golgotán fizikailag is odaadta, elvégezte.

Ily módon az Utolsó vacsora által Jézus a pászkát kereszthalálává változtatta, és kereszthalála révén az Utolsó vacsorát az Ő megváltó áldozatával azonosította. Azóta a Krisztusban hívők nem ünneplik többé a zsidó pászkát, hanem szentségi módon, vértelen módon Krisztus áldozatát ünneplik az új eucharisztikus rítusban, amelyet "szentmise" néven ismernek.

A golgotai kereszthalál azonban a felületes szemlélő szemében inkább tűnhet egyszerű bírósági kivégzésnek, mint valódi áldozatnak, amelyhez papra, rituális áldozatra, "liturgiára" van szükség. Nos, két amerikai exegéta (Scott Hann és Brant Pitre) szerint azt az egyesítő vonást, amely az utolsó vacsora és a golgotai áldozat

közötti rituális folytonosságot megteremti, Szent János evangéliuma 19. fejezetének 28-30. verseiben írja le: Jézus tudta, hogy már minden beteljesedett. De hogy egészen beteljesedjék az Írás, megszólalt: „Szomjazom!” Volt ott egy ecettel teli edény. Belemártottak egy szivacsot, izsópra tűzték és a szájához emelték. Amint Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” Aztán lehajtotta fejét és kilehelte lelkét. A haldokló Jézusnak ezt az utolsó gesztusát a kereszten nem az az egyszerű természetes készletés motiválta, hogy kielégítse égető szomjúságát, amely ráadásul gyötrelmes volt. Jézus ezzel valójában a Szentírást akarja beteljesíteni, amely a 69. zsoltárban ezekkel a szavakkal jövendölte meg szenvedését: "Mérget tettek az ételembe, és amikor szomjaztam, ecetet adtak nekem" (22. v.); de be akarja fejezni a pászkai szertartást is, amelyet szándékosan hagyott befejezetlenül.

Álljunk meg ezen a ponton. Az Újszövetség úgy mutatja be Jézus utolsó vacsoráját az apostolokkal, mint a zsidó pászka-vacsora beteljesedését, amelynek lényeges mozzanatait tiszteletben tartja, és amelyet a négy kehely bor (kevés vízzel kevert) elfogyasztása jelez. Szent Lukács evangéliumában és Szent Pálnak a korintusiakhoz írt első levelében egyértelműen említést tesznek

ezekről a helyekről. Mivel apostoli útjaikon és a római fogásban is útitársak voltak, a görög kultúrájú Szent Lukács képes volt Szent Páltól átvenni ezeket a rituális részleteket, amelyeket csak egy olyan buzgó zsidó ismerhetett, mint ő, aki hozzászokott a húsvét szertartási szabályaihoz. Nos, az Eucharisztia alapításáról szóló beszámoló Szent Lukácsnál világosan bemutatja a két boros kehely megáldását. Az első: "Amint elérkezett az óra, asztalhoz telepedett a tizenkét apostollal együtt. [...] Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Vegyétek, osszátok el magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.”" (Lk 22,14. 17-18).

A másik pohár bor:

"Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontanak" (Lk 22,20)

Nyilvánvalóan két különböző kehelyről van szó, mert az egyiket a húsvéti vacsora elején, a másikat a vacsora után megittak. Ezt a részletet csak Szent Lukács, Szent Pál közvetlen tanítványa és az ószövetségi szertartások szakértő ismerője közli. Megfelel a zsidó húsvét felépítésének, amely a vacsora elején egy boros kehely megáldását, majd a bárány elfogyasztása után egy másik kehely megáldását írta elő. Ezen a ponton, a vacsora után az Úr az Ő testének és vérének eucharisztikus szentségét vezeti be, a pászka-vacsora harmadik kelyhének, a tulajdonképpeni "áldás" kelyhének megáldásával összhangban. Ezt Szent Pál is megerősíti, aki a korintusiakhoz írt első levelében ezt írja: "Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nemde a Krisztus vérében való részesülés?" (1Kor 10,16).

És a második kehely, amelyet a vacsora alatt fogyasztottak el? Szent Lukács nem említi, mert nem érdekli, hogy részletesen elmagyarázza a zsidó húsvét szertartásait. Az első kehely Szent Lukácsnál összefoglalja és magában foglalja a másodikat. A negyedik kehelyről viszont, amelyet a Nagy Hallel nevű utolsó himnusz után kellett elfogyasztani, minden szinoptikus hallgatólagosan nem tesz említést. Miután megáldotta a harmadik kelyhet, és azt az ő Vérének szentségévé változtatta, Jézus ezt mondja: "Bizony mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom az Isten országában" (Mk 14,25. Vö. Mt 26,29; Lk 22,18). Mintha azt mondaná: "Nem iszom ki az utolsó poharat, amíg be nem fejezem országom alapítását".

Márk ugyanis megjegyzi: "Ezután elimádkozták a hálaadó zsoltárt, és kimentek az Olajfák hegyére" (Mk 14,26; vö. Mt 26,30), anélkül, hogy megitták volna a negyedik poharat, a "hálaadás" vagy "beteljesedés" poharát, amely befejezte és lezárta az akkor érvényben lévő zsidó pászka szertartását. Ezt a kelyhet az utolsó himnusz után kellett volna meginni, de az utolsó himnusz után Jézus anélkül távozik, hogy meginná, és így "befejezetlenül" hagyja a húsvéti rítust. Ő majd a kereszten fejezi be azt. A Golgotára vezető úton Jézus nem hajlandó meginni az epével kevert bort. Azonban a kereszten, közvetlenül azután, hogy Mária egyetemes anyaságát kihirdette, ő maga kér inni, mire azok "ecetet" adnak neki (Mt 27,48; Mk

15,36; Lk 23,36; Jn 19,30), vagyis azt a vízzel kevert, savanyú bort (ὄξος), amelyet "posca"-nak hívtak, és amelyet a római légiósok ittak.

Eszerint az értelmezés szerint ez volt a pászka beteljesedésének "negyedik pohara", amelyet Jézus Krisztus csak a kereszthalálával akart meginni, miután befejezte az Új Királyságának megalapítását, vagyis miután kihirdette Mária megkoronázását és királyi anyaságát (Jn 19,26).

Ily módon Jézus keresztre feszítése a húsvéti vacsora utolsó tette, amelyet a keresztre feszítésig meghosszabbít a negyedik kehely rituális átvétele, beleértve az Anyakirálynő megkoronázását is.

Ez egy eredeti értelmezés, amelyet talán egy napon az Egyház Tanítóhivatala is elfogadhatna. Addig is jámboran hihetjük ezt, mert nem mond ellent egyetlen hitdogmának sem, sőt, éppen ellenkezőleg, megfelel az eucharisztikus kultuszban való jámbor részesedésnek, amelyben a Társmegváltó Szűz Mária misztikus megújulását látjuk, Krisztus megváltó áldozatával egyesülve.

Szeretné havonta postai úton
ingyenesen kapni a „Szűz
Mária lovagja” havilapot?

regisztráljon a

<https://sml.missiomariae.com>

címen vagy okostelefonoddal

szkennelje be a QR-kódot

IMANAP

a Fatimai Szűzanya
tiszteletére

2024. május 4-én

Csicsói katolikus templomban

15.00 bevonulás a Fatimai
Szűzanya szoborral
15.10 szentbeszéd a Fatima
üzenetéről
15.40 szentségimádás
16.00 rózsafüzér és szentségi
áldás
17.00 szentmise

* szentgyónási lehetőség

Búcsi katolikus templomban

8.00 szentmise
9.00 szentségkitétel
9.15 rózsafüzér
10.00 szentségi áldás

Légy te is Szűz Mária lovagja!

A második jelzés, amit a Boldogságos Szűz Mária tökéletes áhítatának gyakorlatából merítünk, ahogyan azt Grignon de Montfort Szent Lajos bemutatta, az az, hogy az után, hogy mindent "Mária által" tettünk, mindent "Máriával" teszünk. Tudjuk, hogy a boldogságos Szűz Máriának való szentelés egyik forrása és mintája Szent János evangélista példája, aki a kereszt lábánál megkapta Jézustól az ajándékát, legszentebb édesanyját: "Íme, a te anyád", és ugyanakkor kölcsönös volt az ajándékozás, hiszen a Szűz Anyának ezt mondta: "Íme, a te fiad". Ettől kezdve Szent János Máriát magával vitte és sok éven keresztül együtt éltek, vagyis mindent Máriával élt meg és tett. És mit jelent mindent Máriával élni és tenni. Azt jelenti, hogy nem elég a boldogságos Szűz Mária közbenjárására hivatkozni, hogy a Máriának való megszentelődés szellemében cselekedni, hanem arra kell törekednünk, hogy mindent "Máriával" tegyünk. És „Máriával” kifejezés elsősorban azt jelenti, hogy "Mária jelenlétében", vagyis arra kell törekedni, hogy azt gondoljuk, hogy Mária valóban jelen van, ott van mellettünk, és soha nem egyedül cselekszünk, hanem mindig vele, az ő jelenlétében és közelségében. Nem kis dolog azt tudni, hogy a nap minden cselekedetében nem vagyunk egyedül: az a tény, hogy Isten mindent tud, amit teszünk, látja minden cselekedetünket, minden gondolatunkat, sőt még szívünk szándékait is, elég lenne ahhoz, hogy sokkal jobban odafigyeljünk minden cselekedetünkre, tettünkre és biztosítsuk, hogy az megfeleljen Isten akaratának és a szentség szellemének. Annak a ténynek azonban, hogy Isten jelenléte mellett egy anyai jelenlét is ott van az életünkben, segítenie kellene, hogy jobban éljük mindennapjainkat és a szentségre való törekvésünket. Ha igaz, hogy az Atyaisten mindig lát bennünket, akkor az is igaz, hogy Mária anyai jelenléte mindig vigasztal bennünket, és biztosítja, hogy szentségre való törekvéseinkben anyai segítségre találunk, és arra is, hogy valaki kijavítsa mindennapi hibáinkat és tévedéseinket. A Szeplőtelen Fogantatásnak való megszentelődésünk és a Máriával való együttélésünk biztosítja számunkra, hogy az ő anyai jelenléte biztonságossabbá, könnyebbé és ismerősebbé teszi a szentségre való törekvést, amely oly gyakran nehéz és fárasztó.